

ANEKS št. 7 h Kolektivni pogodbi za javni sektor (KPJS)

1. člen

V Kolektivni pogodbi za javni sektor (Uradni list RS, št. 57/08, 86/08, 3/09, 16/2009, 23/09, 33/09, 48/09, 91/09, 8/10, 31/10, 83/10, 89/10, 89/2010, 89/2010, 59/11, 6/12, 40/12, 22/13, 22/13, 22/13, 46/13) se prvi odstavek 46. člena spremeni tako, da se glasi:

»Javnemu uslužbencu pripada dodatek za čas pripravljenosti na domu v višini 20% urne postavke osnovne plače.«

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi:

»Če je s posebnim zakonom predvidena možnost, da se javnemu uslužbencu odredi pripravljenost na drugem kraju, javnemu uslužbencu za čas pripravljenosti na drugem kraju pripada dodatek v višini 50% urne postavke osnovne plače.«

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek.

2. člen

Ta aneks začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Obrazložitev:

Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 108/09-UPB13, 8/10 Odl.US: U-I-244/08-14, 13/10, 16/10 Odl.US: U-I-256/08-27, 50/10 Odl.US: U-I-266/08-12, 59/10, 85/10, 94/10-ZIU, 107/10, 35/11, 110/11-ZDIU12, 27/12 Odl.US: U-I-249/10-27, 40/12-ZUJF, 104/12-ZIPRS1314, 20/13 Odl.US: U-I-128/11-18, 46/13; v nadaljevanju: ZSPJS) v tretjem odstavku 32. člena (dodatki za delo v manj ugodnem delovnem času) določa, da javnim uslužbencem pripada dodatek za stalno pripravljenost. V petem odstavku istega člena je določeno, da se višina dodatkov za javne uslužbence določi s kolektivno pogodbo za javni sektor.

KPJS v 46. členu določa naslednje:

»Javnemu uslužbencu pripada dodatek za čas stalne pripravljenosti v višini 20% urne postavke osnovne plače.

Javnemu uslužbencu se čas stalne pripravljenosti ne šteje v delovni čas.«

V predlagani ureditvi dodatka za stalno pripravljenost se prvi odstavek nadomesti z novima dvema odstavkoma, medtem ko drugi odstavek, ki določa, da se čas stalne pripravljenosti ne šteje v delovni čas, postane tretji odstavek.

V zvezi z obstoječo ureditvijo dodatka je Komisija za razlago KPJS sprejela razlago 46. člena KPJS (Uradni list RS, št. 112/08), iz katere sledi, da pomeni pripravljenost dosegljivost javnega uslužbenca zaradi potrebe prihoda na delo izven njegovega delovnega časa. Stalna pripravljenost mora biti pisno odrejena. Višina dodatka za čas stalne pripravljenosti je enaka ne glede na to, ali je javni uslužbenec v stalni pripravljenosti podnevi, ponoči, na delovni dan, v nedeljo, na praznik ali na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan.

S predlagano ureditvijo se višina dodatka za stalno pripravljenost razlikuje glede na to, ali so javni uslužbenci v času, ko imajo odrejeno stalno pripravljenost doma ali pa so na drugem kraju, pri čemer pa je pravica do izplačila dodatka za čas pripravljenosti na drugem kraju vezana na izrecno določilo v posebnem zakonu o možnosti odreditve pripravljenosti na drugem kraju. Zgolj v primerih, ko je s posebnim zakonom takšna možnost predvidena, bi javnim uslužbencem za čas pripravljenosti na drugem kraju pripadal dodatek v višini 50% urne postavke osnovne plače. Za čas pripravljenosti na domu bi višina dodatka še naprej znašala 20% urne postavke osnovne plače. Takšno razlikovanje je utemeljeno, saj je razumljivo da imajo javni uslužbenci, ki so v pripravljenosti na domu več ugodnosti kot javni uslužbenci, ki so v pripravljenosti na drugem kraju (doma lahko počivajo, lahko se ukvarjajo z drugimi zadevami, so med domačimi ipd.). Javni uslužbenci, ki imajo odrejeno stalno pripravljenost na drugem kraju, so v veliki meri omejeni glede aktivnosti, ki jih v času pripravljenosti lahko izvajajo.

Da je treba vzpostaviti razlikovanje v višini dodatka, če gre za pripravljenost na domu in pripravljenost na določenem kraju, izhajaj tudi iz analize učinkov in ugotovljenih pomanjkljivosti plačnega sistema javnega sektorja, ki jo je 23.6.2011 obravnavala vlada. Medtem ko je v sporazumu, sklenjenim 31.5.2013 s Sindikatom policistov Slovenije eksplicitno navedeno, da naj bi se dodatek za čas stalne pripravljenosti na drugem kraju povišati na 50%.

Ne glede na navedeno predlagatelj meni, da je veljavna ureditev tega dodatka sporna tudi zaradi tega, ker implicira, da je dodatke za čas stalne pripravljenosti mogoče prejemati tudi na samem delovnem mestu, kjer se javni uslužbenec običajno nahaja, ko opravlja delovne naloge. V teh primerih gre kvečjemu za dežurstvo, ki ga je na novo uredil ZSPJS-N, pri čemer se predpostavlja, da gre za nesporno zmanjšane delovne obremenitve in se zaradi tega čas dežurstva plačuje glede na t.i. dežurna delovna mesta in v odvisnosti od izhodiščnega plačnega razreda takšnega delovnega mesta. Tudi dodatki za delo v manj ugodnem delovnem času, razen dodatka za delo preko polnega delovnega časa, se v času dežurstva izplačujejo zgolj v polovični višini glede na višino, določeno s KPJS.